

ikke adskille. Det kommer der kun Skuffelse og Ufred ud af.“

„Jeg vil ikke filosofere med dig. Dertil synes Sagen mig — ærlig talt — for alvorlig. Men jeg vil endnu gøre dig et Spørgsmaal, og nu maa du undskylde, at jeg taler saa ligefrem til dig om et Forhold, som jeg ellers ikke skulde have berørt. Jeg begriber ikke, at du kan lade dig slaa saa vanvittigt ud af din Bane paa Grund af en Kærlighedsaffære. Min kære Kusine er ganske vist en højst indtagende Dame, og jeg, som har kendt jeres tidligere Forhold, forstaar din Bitterhed. Men vil du gifte dig — hvad jeg i høj Grad maa anbefale — saa finder du sikkert uden Vanskelighed en Erstatning. Der findes jo Gudskelov adskillige andre, højst attraaværdige Kvinder i Verden end Jytte. Lov mig for gammelt Venskabs Skyld, at du vil blive her i Byen endnu blot i fjorten Dage! Opsøg dine Bekendte, kast dig ud i Selskabslivet, prøv i det hele paa igen at komme i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen, og du skal se, hvordan alle „Spøgelse fornemmelser“ hurtigt vil fortage sig!“

Torben smilte. Han sad foroverbøjet med Armene paa Knæene og betragtede sine Hænder. Ved Lyden af Jyttes Navn havde det et Øjeblik dirret i hans Kinder.

„Du har misforstaaet mig, Asmus! Jeg har jo slet ikke beklaget mig. Jeg er tværtimod din Kusine taknemlig for hendes standhaftige Vægelsind og beder dig om ved Lejlighed at overbringe hende min Hilsen. Du talte før om den Tilstand, du traf mig i, da du kom til Favsingholm sidste Efteraar. Men den Erindring skræmmer